

החרטה המלכותית

אין בקולנוע הצרפתי זוג מלכותי. אבל אם היה צריך לבחור אחד כזה, אין ספק שהכבוד היה מגיע לאיב מונטאן וסימון סניורה. הצמר הזה, שבחיים הפרטיים עברו תהפוכות ומשברים רבים, ממשיכים להיות נשואים עד עצם היום הזה, לדאוג לה לוו במסירות שאינה אופיינית כל-כך לכוכבי קולנוע.

כך הסתבר לאחרונה, כאשר הגיעו השניים לכתורות העיתונים בשל סיבות שאינן אמנותיות

סימון סניורה שלום לנוסטאלגיה הסובייטית

גרידא, אבל קשורות קשר הדוק לתרמיתם הציבורית. מזכור, היו השניים מקורבים לתנועות השמאל בצרפת, ולהוגייהרועות שהינחו את התנועות הללו. עד לפלישת הסובייטים להונגריה הם אף ראו את עצמם כקומוניסטים ועסקו בפעילות ציבורית בהתאם, למרות שהוזהרו כי אין זה בריא במיוחד לקאריירה המיקצועית שלהם.

האכזבה הגלוייה. מאז חלה הצטננות הדרגתית ביחסים של מונטאן וסניורה עם הקומוניזם, עם הבשורה ממוסקווא ועם הכניעה לתכתיבים מפלגתיים מגבוה. לאחרונה, כאשר הזמן מונטאן להפיע בתוכנית ראינות פופולארית בטלוויזיה, הקפיץ את חבריו מן העבר, כאשר הביע בצורה גלויה את אכזבתו, לא

רק מן הקומוניזם נוסח מוסקווא, אלא גם מן הסוציאליזם נוסח פאריס.

העיתונות התלבשה מייד על הכרזות אלה עד כדי כך שאחד משרי מיטראן מצא לנכון לומר בכינוס ציבורי שחלומו לסטור על פניו של מונטאן על הדברים שאמר.

מה שמונטאן אמר, ומה שלא נעם לאוזני הסוציאליסטים, היתה העובדה שגם כאשר שלט הימין בצרפת, לא היו שם מחנות-דיכוח ועבודת-כפייה, כך שלא צריך להתפעל מן העובדה שהסוציאליסטים אינם מפעילים מוסדות כאלה. ועוד הוא ציין, שבשנות השבעים, השנאות על הסוציאליסטים, היתה בצרפת פריחה כלכלית.

מי שהתגייס כדי לתקן את שמו הטוב ולהעמיד דברים על דיוקם היתה כמוכן סימון סניורה, שהיא כיום אורחת קבועה בכל טרקליני צרפת, בזכות סדרת טלוויזיה בשם "תור המוכר" אודות אשת-עסקים חסרת פשרות, מתחילת המאה.

איני חושבת שאנחנו צריכים להתפעל מן העובדה שהממשלה עושה היום מה שהיינו מצפים בכל מיקרה שממשלה סוציאליסטית תעשה, היא מסבירה. מצד שני, אין היא סבורה שביקורת צריך להפנות רק לכיוון אחד, שחובה היא לדבר תמיד על הליקויים של הימין ואילו את הליקויים של השמאל להסתיר מתחת למזרן. וכמו רבים אחרים, היא מתלוננת על סוג מסויים של עיתונות, הנוטלת ביטוי, מוציאה אותו מהקשרו, הופכת אותו לכתרת ראשית ויוצרת רושם מזויף ומוטעה ככוונה תחילה.

הרגשות רחסה. אשר לפעילות הפוליטית שלה ושל מונטאן, היא מודה כי יותר מהשקפה אידיאולוגית, היתה זו הרגשות שרחפה את השניים ליזמות כאלה. כראיון הטלוויזיה שלו ציין מונטאן, כי "השמאל מתפקע מרוב רגשות". סימון סניורה אומרת שזה אכן כך, שהיא שונאת פוליטיקה בתור שכו, ואילו היתה צעירה יותר היתה מצטרפת לכל אותן שורות מחאה, המחלקות את זמנן בין הפגנה מול הקונסוליה האמריקאית והפגנה מול הקונסוליה הסובייטית.

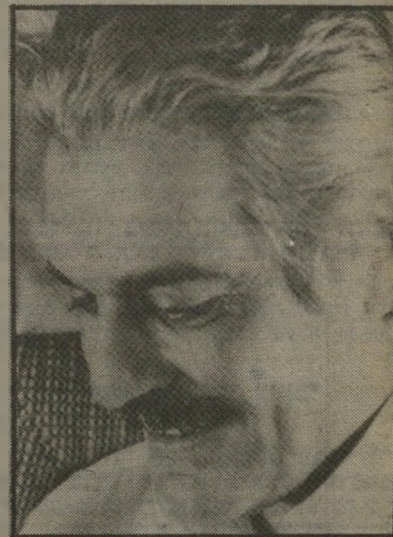
בנקודה אחת, לפחות, היא מעדיפה לנתק את עצמה לחלוטין מן העבר, וזו הנוסטאלגיה הסלאבית שלה. לא המנהיגים הצבועים הביורוקראטים הקטנים מן הכיכר הארומה שיכנעו אותה בכך, אלא פניו של אותו גיבור של האומה, אשר הופיע בטלוויזיה והסביר כיצד הפיל את מטוס הנוסעים הקוריאני. בצער רב עלי לומר שלום לסניורה, לנאדיה ולכל הנוסטאלגיה הסובייטית שלי. שלום לך מר סאהרוב, היום אני עומדת לצידך.

המצעד הצרפתי

התרבות האמריקאית נגסה עוד חלקה טובה בכבוד הצרפתי. אחרי שהשפה הצרפתית טומאה

עומר שריף: "נמאס לי להתבטל!"

לפני עשרים שנה, סברו הכל שהוא הסופר-כוכב הבא של הקולנוע. לפני עשר שנים, הוא נחשב האכזבה הגדולה של הוליווד. מאז מופיע שמו לעיתים מזמנות בטורי הרכילות,

שחקן עומר שריף בן 52 חש צעיר יותר

כמי שמופיע בכל מסיבות הפאר המבוקשות של איירופה, כמי שמשתתף בקביעות כאלפיות העולם בברידג', וכמי שמתמסר כזמן הפנוי שלו

(ומהמצד הזה יש לו בשפע). לגידול סוסי מירוז, הוא כמוכן. עומר שריף, כוכב-הקולנוע המצרי שהתגלה כראש שבת בדיוו כלורנס איש ערב כבש את הוליווד בסערה. כאשר גילם את דוקטור זיוואנו ותתגלגל אחר-כך לסדרת תפקידים עלובים בליכך, שבהם הוא נראה כה אריש-למתרחש סכיבו, עד שבשלב מסויים החליט לרדם אליו ולוותר על שירותיו. כאשר הופיע מוזמן לזמן, בסרט זה או אחר, היה זה יותר קדיחו מאשר תרומה אמנותית.

היום, בגיל 52, החליט שריף שדי לו להתבטל. בימים אלה הוא עומד לעלות על הבימה באנגליה (הוא לא עשה זאת מאז נעוריו, בקאהיר). כצעד ראשון לקראת חידוש הקאריירה שכמעט נגנזה, קאריירה של שחקן. המחזה שבו בחר להופיע, מוכר היטב בחבתי העולם, הודות לגירסה הקולנועית שהופקה בזמנו: הונסיך ונערת השעשועים (לודנס אוליביה ומרילין מונרו הופיעו בסרט, לפני 27 שנים).

בד בבד, החליט שריף גם להסביר את המניעים שהרחיקו אותו מן המצלמות לזמן רב כל-כך. אחרי הופעתו המפתיעה כלורנס איש ערב, הוא הוחתם על-ידי חברת קולומביה על תווה לשבע שנים, שאותו הוא מכנה "חוזה עבדות". "פירוש הדבר הוא שבמשך שבע שנים השתכרתי 15 אלף דולר לסרט, ולא חשוב מה היה התפקיד. זה השכר שקיבלתי גם עבור הופעה בסרט כמו מצויקונג' הסביר.

להפוך את הדף. כאשר הגיע החוזה לקיצו, הוא החליט לפנות את עצמו על כל השנים שעברו עליו בשכר מינימום, והסכים לקבל כל הצעה שניאאתה מפתה, מבחינה כלכלית, גם אם התפקידים לא היו מרתקים ביותר. את שמות

הסרטים שעשה באותם הימים הוא מעדיף לא לזכור, אם כי הוא מוסיף על הגייה, כאשר אפשר היה לקרוא רק את תקציר העלילה ואת שם הבימאי, הם נראו היכה יותר טוב מאשר על המסך. אחד כך הגיעו השנים שולאחר מילחמת ויאט-נאם, כאשר רוד צעיר וזועם של בימאים אמריקאים חיפשו שחקנים בעלי חזות שונה, בעלי השתייכות עדתית ברורה יותר, שחקנים מחוספסים ונוקשים יותר משריף, וכך הוא מצא את עצמו, בהדרגה, מחוץ למיקצוע, עסוק בעיסקי הבטלה שלו.

למען האמת, הוא מוסיף, לא נאבק במיוחד בתהליך זה, אולי משום שלא היה רגיל לכך. כל מה שהיה בידיו לפני כן, הגיע אליו בקלות רבה, תחל ממעמד של אליל-קולנוע במצריים, ועד לתפקידים כמו ר"ד זיוואנו. כאשר צריך היה להשקיע מאמץ כדי לשמור על ההישגים, הוא העדיף לנח על זרי הדפנה.

ביום בהיר אחד, לדבריו, החליט לברוק אם ככלל נשאר בו ניצוץ והתלהבות, שהיה בו פעם. הוא לחש בכמה אונייים מקורבות כי היה רוצה לחזור לבימה, ומכאן התפקיד ומחזהו של טרנס ראטיגן, שזיכו אותו בביקורות מעוררות. קלפים וסוסים אינם מעניינים אותי עוד, הוא מכריז עכשיו. אני חש צעיר יותר, אני רוצה להפוך את הדף.

זכרונות מעולם הסרטים לא נשכחו, ככל זאת. אופיע בסרט רק אם מרובר בעבודה קצרה ובכסף רב, הוא מצהיר. לעומת זאת הוא פתוח לכל הצעה מן התיאטרון, ובמיוחד הוא משתוקק לגלם את אתולו, "זו תהיה הפעם הראשונה שמאורי (ערבי מצפון-אפריקה) יגלם את התפקיד שכתב למעשה על מאורי."

קאתרין דנב האידאל הנשי

זה רק מוזן לילדים מפגרים ולעצלים, שאינם רוצים לקרוא (בעצם הצרפתים טוענים שהם המציאו את העובדה שמרובר כאמנות, עובדה שהאמריקאים ממציאי הסדרות הללו לא היו ערים לה כלל וכלל); הנה הם מעבירים עכשיו גם